

קונטרס

קבוץ ראש השנה

בו יבאר מעלת הזוכה לבוא אל הקבוץ הקדוש של אנשי
שלומנו הקדושים, המתקבצים יחד בכל מקום שהוא
לראש השנה, ובפרט בעיר אומן, ואת גדל התקונים
שנעשים על-ידיה בכל העולמות.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רו לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי חורה, נביאים, פתובים, ומאמרי חכמינו

הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

*

הוכא לדפוס על-ידי

חסידו ברסלב

עיה"ק ירושלים חובב"א

הַכְּתָבָה לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקָּרוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדָמוֹר מוֹהֲרָן מְבַרְסֶלֶב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידוֹ הַקָּרוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבֵנָאֵל

עִיר בְּרֶסֶלֶב

גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית
מְחִיבְתָא הַיְבֵל הַקָּדֶשׁ — חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב
851 — 47 st.
Brooklyn, N.Y. 11220

בִּאֲמֻצוֹת הַדּוֹאֵר לְפִי הַכְּתוּבָה:

"קֶרֶן הַדַּפְסָה וְהַפְצָה"
לְסֵפֶרֵי חֲסִידוֹת בְּרֶסֶלֶב
ח.ד. 2472
בְּנִירְבֶּק

נִדְפַס בְּדַפּוֹס הָאֲחִים גְּרוֹס
Printed in U. S. A. GROSS BROS. Printing Co. Inc.
3125 SUMMIT AVENUE UNION CITY, NJ 07087
Tel. (201) 865-4606 • (212) 594-7757

קונטרס

קבוץ ראש השנה

א.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר רבנו ז"ל אמר: "הראש השנה שלי עולה על הכל, והיה פלא אצלי, מאחר שהמלקבים שלי מאמינים לי, ולמה לא יזהרו כל האנשים המלקבים אלי, שיהיו כלם אצלי על ראש השנה איש לא יעדר, כי כל ענין שלי הוא רק ראש השנה"; והזהיר לעשות כרוז, שכל מי שטר אל משמעתו ומקרב אליו, יהיה על ראש השנה אצלו, לא יחסר איש, ומי שזוכה להיות בראש השנה, ראוי לו לשמח מאד מאד, אכלו מעדנים ושתו ממתקים, כי חדות ה' היא מעוזכם (נחמיה ח'), וזה נאמר על ראש השנה (צין חיי מוה"ר ז. סימן ת"ג — דפוס תרש), ועל-כן מאחר שזוכית להתודע מרבי אמת בזה, רבי רחמן בזה, אשר מוריד את עצמו אליך, ומוסר את נפשו בשבילך,

כְּדִי לְהַשִּׁיבָהּ בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, כִּי זֶה
 עֵקֶר עֲבוּדָתוֹ, שְׁמוּסֵר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד לְהוֹצִיאוֹ מֵהֶרֶפֶשׁ וְהַבּוֹץ שְׁלוֹ, כְּאֲשֶׁר יוֹדֵעַ
 כָּל אֶחָד בְּנַפְשׁוֹ מֵהַ שְׁעָבֵר עָלָיו, וּמֵהַ שְׁעָדִין עוֹבֵר
 עָלָיו, וּמֵהַ שֶׁהוּא זוֹכֵה עַל-יְדֵי רַבְּנוֹ ז"ל, וְכֵאֲשֶׁר
 הִתְבַּטָּא פָּעַם וְאָמַר: כַּמָּה צָלַם אֱלֹקִים הֵיוּ מִנְחִים
 בְּרַפְּשׁוֹ, וְאֲנִי הוֹצֵאתִים מֵהֶרֶפֶשׁ וְהַלְכְלוּךָ וְהַזְהָמָה
 וְנִקְיֵתִי אוֹתָם, כַּנִּרְאָה בְּחוּשׁ, שֶׁהַמִּתְקַרְבִּים אֵלָי
 נִשְׁתַּנִּים פְּנִיָהֶם, וְכֵא עֲלֵיהֶם פְּנִיָה שֶׁל יְהוּדֵי בְּחִינַת
 צָלַם אֱלֹקִים, הֲלֹא יֵשׁ אֲצִלֵי אֲנָשִׁים שְׂאִינִי יוֹדֵעַ
 אִם הַשְּׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת הֵיךְ דִּי לֵהֶם, כִּי גַם הַשְּׂאוּל
 תַּחֲתִיּוֹת הֵיךְ קָטָן לְפְנֵיהֶם, שְׂאִם הֵיךְ אֶפְשָׁר לָהֶם
 לְחַתֵּר תַּחַת הַשְּׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת, הֵיךְ חוֹתְרִים, וְעַל יְדֵי
 נִתְקַרְבוּ לְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּהִתְקַרְבוֹת כְּזוֹ וּבְתִשְׁבּוּבָה
 כְּזוֹ, שְׁעָדִין לֹא הֵיךְ לְעוֹלָמִים (עַיֵן חַיִּי מוֹתֵרֵן, סִימָן
 ש"י — דְּפוּס תְּדֹשׁ), וְעַל-כֵּן מֵדוּעַ לֹא תִמְסַר אֶת
 נַפְשְׁךָ לְבוֹא אֵלָיו לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשָׁה?! וְאִם
 אֶפְשָׁר לְבוֹא אֵל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוּשָׁה בְּעֶרְבֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה,
 וְלִהְתַּפְּלֵל יַחַד עִם הַקְּבוּץ הַקְּדוּשָׁה שֶׁל תַּלְמִידָיו
 הָאֲמִתִּיִּים בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּעִיר אוּמָן, אֵינִי לְמַעְלָה
 מִזֶּה, וְאִם אֵי אֶפְשָׁר מֵאִיזוֹ סִבָּה שָׂרָק תִּהְיֶה, עַל-

כָּל־פְּנִים עָלָיו לְהִתְאַחַד יַחַד עִם עֲשָׂרָה מִתְלַמְּדָיו,
 וַיַּעֲשׂוּ מִגִּינַת בְּעִירָם וּבְמִקְוָמָם, וַיִּתְפַּלְּלוּ יַחַד בְּאַהֲבָה,
 אַחְוָה וְרַעוּת, אֲשֶׁר עַל־יְדֵי־זֶה יִמְשִׁיכוּ אֶת רַבְּנוּ
 ז"ל אֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ וְאָמַר קֹדֶם שֶׁנִּסְעַע
 לְעִיר אוֹמֵן לְהִסְתַּלֵּק שָׁם, בְּעֵת שֶׁיֵּצֵא מִפֶּתַח
 הַבַּיִת אֶל הַחוּץ לְעֲלוֹת עַל הָעֲגָלָה, עָמַד לְיַד
 הַמְּזוּזָה, וְהִנִּיחַ יָדוֹ עַל הַמְּזוּזָה, פָּנָה וְאָמַר לְעוֹלָם:
 תִּרְאוּ לְהִתְקַבֵּץ יַחַד וּלְהִתְפַּלֵּל יַחַד, וְאִם תִּתְפַּלְּלוּ
 בְּכֹנָה, אוֹלֵי תוּכְלוּ לְהִמְשִׁיךְ אוֹתִי לְכָאֵן עוֹד פְּעַם
 (עֵינַי חַיִּי מוֹהֲרָנוּ, סִימָן קפ"ו — דְּפוּס תּוֹרֵשׁ), וְרַבְּנוּ
 ז"ל יָדַע כָּבֹד אֲזוֹ שְׁנוּסַע לְהִסְתַּלֵּק, אֶף־עַל־פִּי־כֵן
 אָמַר: אִם תִּתְקַבְּצוּ יַחַד לְהִתְפַּלֵּל בְּכֹנָה, אוֹלֵי
 תוּכְלוּ לְהִמְשִׁיךְ אוֹתִי אֲלֵיכֶם עוֹד פְּעַם, וְאָמַר
 עַל זֶה מוֹהֲרַנְיָת ז"ל, אֲשֶׁר בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם
 שֶׁמִּתְקַבְּצִים עֲשָׂרָה מְאֻנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, רְאוּי לְנִסְעַע
 מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, לְדַחֵף אֶת רֹאשׁוֹ בִּינֵיהֶם,
 וְדַבֵּר זֹאת לְעֵינַי רֹאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁהִתְכַּרַח לְתַלְמִידָיו
 הָאֲמִתִּיִּים לְהִתְקַבֵּץ יַחַד, וּלְהִתְפַּלֵּל בְּכֹנָה, וְעַל־
 יְדֵי־זֶה יְכוּלִים לְהִמְשִׁיךְ אֶת רַבְּנוּ ז"ל אֲלֵיהֶם,
 וְעַל־כֵּן אִם אֶפְשֶׁר לָךְ לְנִסְעַע עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
 אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן, אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה,

כי מאד מאד בקש מאתנו שנגבוא אליו (עין חיי
 מוהר"ן, סימן קס"ב — דפוס חדש), כי רק שם
 היא שלמות הקבוץ בראש השנה, אבל אם אי
 אפשר מאיזו סבה שלא תהיה, אזי בכל מקום
 בעולם שמתקבצים עשרה מאנשי שלומנו, ראוי
 לדחף את ראשו ביניהם, ולהתפלל יחד בכונה
 ובאהבה אמיתית, ועל-ידי-זה ימשיכו אליהם את
 רבנו ז"ל, וגם הם יקבלו את התקונים של ראש
 השנה הקדוש והנורא, ואל יפתה אותך יצרף,
 כאלו יש מקום שהוא תחליף לציון רבנו ז"ל,
 כי הפל הכל ורעות רוח, ואין בזה שום ממש,
 כי העקר הוא לגסע אל ציון רבנו ז"ל בעיר
 אומן, ולהתפלל שם בכונה גדולה עם תלמידיו
 האמתיים, אבל כשנארע איזה אגס, ואי אפשר לו
 לגסע, אל תחלש דעתו ואל תפל רוחו עליו, אלא
 ישתדל לעשות מנין בעירו ובמקומו דיקא, וזה
 נחשב ממש כאלו התפלל ביחד עם רבנו ז"ל;
 אשרי מי שמנצל את ראש השנה הקדוש והנורא,
 ומתקבץ יחד עם אנשי שלומנו היקרים, תלמידי
 רבנו ז"ל האמתיים, העוסקים בעבודת השם ותברך
 כל השנה, ומתפלל עמהם יחד בהתקשרות לרבנו

ז"ל, ועל-ידי-זה נכון יהיה לבו ובטוח, שימשיך
את רבנו ז"ל אליו, ויזכה לכל התקונים שהבטיח
רבנו ז"ל, לתקן את כל מי שבא אליו.

ב.

אהובי, בני היקר! רבנו ז"ל אמר: הראש
השנה שלי הוא חרוש גדול, והשם יתברך יודע,
שאין הדבר הזה בירושה מאבותי, רק השם יתברך
נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה,
לא מבציא אתם כלכם בנדאי תלוין בראש השנה
שלי, אלא אפלו כל העולם כלו תלוי בראש
השנה שלי (עין חיי מוהר"ן, סימן ת"ה — דפוס
חדש); על-כן ראה, אהובי, בני היקר, להשתדל
בכל מיני אפנים שבעולם לבוא אל הקבוץ הקדוש
של אנשי שלומנו היקרים המתקבצים יחד בראש
השנה בהתקשרות אל רבנו ז"ל, ואל תסתפל על
שום מונע ומעכב כלל, ואף שיפתך יצרך, כאלו
יש שם איזה בלבול או איזה בטול שמבלבלים
ומבטלים אותו, תדע, שהכל הכל ורעות רוח
והוא דמיון מדמיונותיו של היצר, כאשר אמר
רבנו ז"ל בעצמו לאחד שהתאוונן לפניו, שהיה ניחא

לו יותר להיות אצלו בשבת תשובה ולא בראש
 השנה, כי אין לו מקום לעמד שם בבית-המדרש,
 וגם אין לו אכסניה טובה לאכל וללון, ומחמת זה
 דעתו מבלבלת מאד, ואינו יכול להתפלל בכונה,
 על-כן הנה טוב לפניו יותר להיות אצלו בזמן אחר
 ולא בראש השנה, השיב לו רבנו ז"ל בזה הלשון:
 אם לאכל אם שלא לאכל, אם לישן אם שלא לישן,
 אם להתפלל אם שלא להתפלל, (רצונו לומר,
 שלא להתפלל בכונה כראוי), אך ורק שתהיה אצלי
 על ראש השנה יהיה איה שיהיה, ואמר בלשון
 אשכנז בזה הלשון: יא עסין גיט עסין, יא שלאפין
 גיט שלאפין, יא דאווינען גיט דאווינען, אפי דו
 זאלסט ביי מיר זיין אויף ראש השנה, (ובאמת
 כל הדברים הנ"ל הם רק דמיונות ופתויים של
 הבעל-דבר, כי תהלה לאל, נראה בחוש, שעל-
 פי-רב מתפללין יותר בכונה בכלל הקבוץ הקדוש
 בראש השנה, ממה שהיה מופלל בביתו) (עין
 חיי מוהר"ן, סימן ק"ד — דפוס חדש); ועל-כן ראה,
 אהובי, בני היקר, לעשות כל מיני פעולות שבעולם
 לבוא להתקבץ עם אנשי שלומנו היקרים, תלמידי
 רבנו ז"ל האמתיים, הרוצים רק עבודת השם

יתְּבַרַךְ, וְאִינָם חֲפָצִים בְּשׁוּם הַכֹּל מֵהַכְּלֵי הָעוֹלָם
 הַזֶּה, כִּי בְּיָדָיו צְרִיכִים זְכוּיָה לְמַצָּא אוֹתָם, כִּי הַבְּעַל-
 דָּבָר עֲרֹבב אֶת הָעוֹלָם, עַד שְׂאִין יוֹדְעִים אִיפֹה מִשֶּׁה
 שְׂרוּי וְאִיפֹה אֶהְיוֹן שְׂרוּי, וְנִתְעַרְבוּ בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ
 כָּל מִינֵי עֲרֹב רַב שֶׁל לִיצָנִים וּבְעַלֵּי מַחְלָקָת, אֲשֶׁר
 עֲבָדָא בְּהַפְקָרָא נִיחָא לֵיהּ, וּבָאִים וְדוֹחֲקִים אֶת
 עֲצָמָם, וְגוֹרְמִים מֵה שְׂגוֹרְמִים — צָרוֹת וְיִסּוּרִים
 וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת וְעִגְמַת נַפְשׁ, כִּי הֵם הֵם הַשְּׂדִין
 יְהוּדָאִין הַמִּתְנַגְּדִים וְהַמְחַרְפִּים אֶת יְרֵאֵי הַשֵּׁם (עֵין
 לְקוּטִי-מוֹהֲרָן, חֵלֶק א' סִימָן כ"ח), אֲשֶׁר עֲלִיָּהֶם רְמִזוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֻכּוֹת ו.): הַאִי דוֹחֲקָא דְהַנּוּי
 בְּכֹלָה מִיְנֵיהוּ הוּהוּ, כָּל אֱלוֹ הַדוֹחֲקִים אֶת עֲצָמָם,
 וְעוֹשִׂים רַעַשׁ בְּשַׁעַת שְׂמַחְתְּקָבְצִים הַתְּלַמִּידִים לְשִׁמְעַ
 דְּרוּשׁ הָרַב הֵם מִיְנֵיהוּ, הֵינּוּ מֵהַשְּׂרִים יְהוּדָאִין,
 וְצְרִיכִים לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים רַבִּים מִמֶּנּוּ יְתְּבַרַךְ, לְבַל יִהְיֶה
 לוֹ שׁוּם חֵלֶק עִמָּהֶם כָּלֵל, רַק יִבְקֹשׁ מִמֶּנּוּ יְתְּבַרַךְ,
 שְׂיִזְכֶּה לְכוּא אֶל תְּלַמִּידי רַבֵּנוּ ז"ל הָאֱמִתִּיִּים,
 הַעוֹסְקִים בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ כָּל הַשָּׁנָה בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם
 יְתְּבַרַךְ, וְאִינָם חֲפָצִים בְּהַכְּלֵי עוֹלָם הַזֶּה כָּלֵל, רַק
 רוֹצִים לְדַבֵּק אֶת עֲצָמָם בּוֹ יְתְּבַרַךְ, וּמַתְמִידִים בְּתוֹרָה

בשקידה עצומה, ולומדים בסדר דרך הלמוד של רבנו ז"ל, וזוכים לטייל ולהיות בכל חלקי התורה הקדושה, ומתבודדים בכל יום עמו יתברך שעות על גבי שעות, ומבקשים ומתחננים על נפשם, שיזכו לטהר ולזכך את עצמם מקל מיני חלודה ולכלוף שנדבק בהם, ואין להם שום רצון אחר מבלעדי רצונו יתברך, ומוסרים את נפשם להתפלל התפלות במסירות נפש גדולה, וקמים בכל לילה בתצות, ובזכים ומבכים אז על גלות השכינה ועל צרות ישראל ועל חרבן בית המקדש ועל העלמת אור הצידיק, שנעלם ונסתר ונתכסה מקל העולם כלו, שהוא החן והיפי של כל העולם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ס"ז), ועל-כן דיקא עם תלמידים קדושים כאלו, ראוי להתחבר ולהתפלל יחד בראש השנה, וראוי לגסע מסוף העולם ועד סופו, ולדחף את ראשו, ולהיות בקבוץ קדוש ונורא כזה, כי מאחר שמתמידים בעבודת השם יתברך על-פי דרכי עצות רבנו ז"ל כל השנה, בנדאי הם זוכים בראש השנה להמשיך את רבנו ז"ל אליהם, ולכן כדאי להתפלל רק ביניהם, ולברח מקל מיני ליצנים ובעלי מחלקת כמו שבורחים מאש, כי

בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (שיחות הר"ן, סימן כ"א):
 בראש השנה צריכים להיות חכם, וישמר על
 מחשבתו, שיחשב רק מחשבות טובות, שייטיב
 השם יתברך עמנו, ויתן לנו שנה טובה, ועל-כן
 מה ולמה לו להתערב בין ערב רב, ולעסוק עמהם
 בפטפוטי דברים ומחלקת וסכסוכים ונכוחים, הלא
 בראש השנה צריכים לשמר מאד את מחשבתו,
 ולחשב רק מחשבות טובות וקדושות, ולשמר את
 דבורי פיו, ולכן אשרי מי שזוכה להתחבר בראש
 השנה הקדוש עם תלמידי רבנו ז"ל האמתיים
 המתקבצים יחד, ויתפלל בהתקשרות לרבנו ז"ל,
 ואם יזכה להוציא מהפח אל הפעל לנסע אל
 ציון רבנו ז"ל בעיר אומן לראש השנה, מה
 טוב ומה נעים, וישתדל להתפלל גם שם רק
 בין תלמידיו האמתיים, המוסרים את נפשם כל
 השנה לגלות ולפרסם את דעת רבנו ז"ל בעולם,
 ומתנהגים על-פי עצות רבנו ז"ל, ויברח מכל
 הולכי רכיל וכעלי מחלקת וכו', ואם לא יזכה
 לנסע אל ציון רבנו ז"ל לראש השנה, אל תחלש
 דעתו ואל תשבר רוחו, אלא ישתדל לעשות
 קבוץ בעירו ובמקומו דיקא, ונכון יהיה לבו ובטוח.

שִׁמְשִׁיף אֶת רַבְּנוּ ז"ל אֵלָיו; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁחֹקֵק
 דְּבוּרִים אֵלּוּ בְּתוֹף לִכְבוֹ, וַיִּמְשִׁיף עַל עֲצָמוֹ אֶת
 הַתְּקוּנִים מִרַבְּנוּ ז"ל, שְׁמֻקְבָּלִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.

ג.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר רֹאשׁ
 הַשָּׁנָה הוּא יוֹם רֹאשׁוֹן לַעֲשֶׂרֶת יְמֵי הַתְּשׁוּבָה, כִּי אִז
 נִפְתַּחִים שְׁעָרֵי הַתְּשׁוּבָה לְכֻלָּם, כְּמֵאֲמָרָם, זְכַרְוֹנָם
 לְכַרְכָּה (רֹאשׁ הַשָּׁנָה ט"ז): "שֶׁלֶּשָׁה סְפָרִים נִפְתַּחִים
 בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה: אֶחָד שֶׁל רְשָׁעִים גְּמוּרִים, וְאֶחָד שֶׁל
 צַדִּיקִים גְּמוּרִים, וְאֶחָד שֶׁל בֵּינֻנִים", וּמִי שְׁזוּכָה
 לְשׁוּב אִז בְּתִשְׁבָּה שְׁלָמָה, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְתַּקִּים
 מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים, וְנִמְחָלִים לוֹ כָּל עֲוֹנוֹתָיו, וְעַקֵּר
 הַתְּשׁוּבָה הִיא עַל־יְדֵי שְׁהָאָדָם מְרַגֵּל אֶת עֲצָמוֹ לִילֵף
 אֶל מְקוֹם פְּנוּי שְׁאִין שֵׁם בְּנֵי־אָדָם, וּמְחַפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ
 אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְצוּעֵק וְשׁוֹאֵל אִיֶּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ (עֵין
 לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן י"ב) — אִיֶּה הַמְּקוֹם
 שְׁאוּכַל לְמַצֵּא אוֹתָהּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה שְׁצוּעֵק וּמְבַקֵּשׁ
 וּמְתַחַנֵּן וּמְחַפֵּשׁ אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ, עַל־יְדֵי־זֶה אִם יִהְיֶה
 עַקֵּשׁוֹן גְּדוֹל וְלֹא יַעֲזֹב אֶת מְקוֹמוֹ, יָבוֹא וַיִּגִּיעַ סוּף
 כָּל סוּף אֶל מַדְרָגָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, שְׁתַּגְלִינָה

לפניו כל ההסתרות, ויצלה עד המאמר הסתום, ויתגלה אליו סוד פראשית, שהוא אותיות: ברא תיש, כמובא בתקוני זהר (עין בתקונים תננא), שכל זה הוא אילו של יצחק, שממש גמשה השופר של ראש השנה, כי עקר השופר הוא לעורר, זכותו של אילו של יצחק, כמאמרם, זכרוננו לברכה (מדרש מתחומא וירא): "אמר הקדוש-ברוך-הוא: עתידין בניו של יצחק לחטא לפני, ואני דן אותם בראש השנה, אלא אם מבקשין שאחפש להן זכות, ואזכר להן עקרת יצחק, יהיו תוקעין לפני בשופר"; כי עקר השופר נעשה על-ידי בחינת "איה השא לעולה", ששאל אז יצחק, ועל-ידי-זה נתהנה אחר-כך האיל שיקריב תחתיו, שהיה נאחז בסבך בקרניו, שזה מרמו על גרן השופר, על-כן תוקעים בראש השנה בשופר, כי אז בראש השנה היא התחלת התשובה, ועקר התשובה היא — שהאדם בא למקום מיוחד שאין שם בני-אדם, וצועק ומבקש ומתחנן אליו יתברך: "איה מקום כבודו" — איה אתה, היכן המקום שאוכל למצא אותך? ! כי זה יכול כל אדם להבין, שלוב בני-אדם קשה וכבד לעמד בנסיין נגד יצרם המתגבר עליהם כל השנה, ומחטיאם

במה שמחטיאם, ומלכלכם במה שמלכלכם, כל אחד כפי שידע נגעי לבבו ומכאוביו, ועל-פני קשה להם מאד לשוב בתשובה, כי מאחר שפבר התגבר עליהם יצרם, ולא התגברו לכבש אותו, על-פני מאחר שפבר נלכדו במה שנלכדו, בנדאי קשה להם לשוב בתשובה, ובפרט שיש שירדו ונפלו מאד על-ידי חטאיהם ועוונותיהם הרבים, ובפרטיות על-ידי חטאיהם בפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, וכל מיני שקוץ, תעוב וזהים, עד שלכם נעשה סחרחר, כי הקלפה שנדבקה בהם בעוונותיהם, מעקמת ומסבכת עליהם בעקממיות ובבלבולים ובסבובים הרבה, באשר התבטא אז רבנו ז"ל, ואמר בזו הלשון: עס פארדרייט דאס הארץ [שנתעקם לקבו], הינו פשאדם חוטא ומתלכלך, אזי נעשה לבו סחרחר ומלא קשיות וספקות עליו יתברך, ואין לו עצה אחרת, אלא לצעק "איה מקום כבודו", ויחפש ויבקש תמיד אחריו יתברך — איה המקום שיוכל למצא אותו, ויהיה עקשן גדול בעבודה הקדושה הזו, ואז אם לא יעזב את עצמו בשום פנים ואפן, אפלו שיעבר עליו מה שיעבר, סוף כל סוף יתגלה לו המאמר

הסתום, שכל זה הוא סוד ראש השנה, שהוא סוד
 כמוס ונצלם ונסתר מאד, ראשית הפריאה שהיא
 סוד בראשית מאמר סתום, כי זה היום תחלת
 מעשיך, וזה (תהלים פ"א): "תקעו בחדש שופר
 בכסה ליום חגנו", ודרשו חכמינו הקדושים (ראש
 השנה ח:): איזהו חג שהחדש מתכסה בו? זה
 ראש השנה, כי אז הוא בחינת מאמר סתום, ועל-
 ידי שאדם בא אליו יתברך, וצועק ומבקש ומתחנן
 אליו יתברך, שיחוס וירחם עליו וימחל לו, אינו
 זו משם, עד שמוחלין לו, כמאמרם ז"ל (בראשית
 רבה, פרשה נ"ו, סימן י"ג): "כל ימות השנה ישראל
 נאחזין בעברות ומסתפקין בצרות, ובראש השנה
 הם נוטלין שופר, ונוזקין לפני הקדוש-ברוך-הוא
 ומוחל להם"; כי בזה שצועקים אליו יתברך בכל
 יום ויום ובפרט בראש השנה — איה מקום כבודך,
 איפה אתה, ומחפשים ומבקשים אתריו יתברך,
 על-ידי-זה באמת מתגלה אליהם אחר-כך הקדוש-
 ברוך-הוא בעצמו, וזה קול השופר שנעשה מאילו
 של יצחק, ועל-כן הוא קול פשוט וקול שבור,
 בסוד: תקיעה, שברים, תרועה, תקיעה, להורות,
 אשר אי אפשר לאדם לצאת מצרותיו ומירדותיו,

כי אם על-ידי שיצעק קול פשוט וקול שבור
 אליו יתברך "איה מקום כבודו" — איה המקום
 שאוכל למצא אותך, ועל-ידי-זה יזכה סוף כל סוף
 לשבר את כל ההסתרות והכסויים ממנו, ויתגלה
 אליו המאמר הסתום, שהוא הקדוש-ברוך-הוא
 בעצמו; ועל-בן צריכים לנסע לצדיקים אמתיים
 לראש השנה, ואפלו מי שאינו זוכה לנסע, צריף
 על-כל-פנים להשתדל לנסע למקום שיש קבוץ של
 יראים וכשרים ביותר, להתפלל ולשמע קול שופר
 עמהם, וכמו שנוהגים כל ישראל, שבראש השנה
 יום הפפורים מתאספים ומתקבצים יחד מכל
 הפפרים, וכל הרחוקים שאינם נוהרים להתפלל
 בצבור בכל ימות השנה, אכל בראש השנה כלם
 נקבצים אל הצבור הקדוש, כי עקר בחינה זאת
 להכניס דרך זו של תשובה, על-ידי עצה נוראה
 ונפלאה זו, שיצעק תמיד — "איה מקום כבודו",
 אין יודעים, כי אם הצדיקים הגדולים האמתיים,
 כי כל צדיק אמתה הוא בחינת משיח, שידע הסוד
 של בראשית מאמר סתום, שרבי שמעון בר יוחאי
 גלה עליו שכעין אנפין שנוהגים לעסוק בהם באלו
 הימים באלול ובעשרת ימי תשובה, שהוא ספר

התקונים הקדוש, כי כל דרך התשובה באלו הימים
 היא על-ידי המאמר סתום מבחינת בראשית (עין
 לקוטי-הלכות, ראש השנה, הלכה ר', אות א', ב'), ועל-
 כן העקר לנסע לצדיקים אמתיים ההולכים בדרך
 זו, ועוסקים להכניס דרך זו בעולם, כדי להחזיר
 את כל העולם בתשובה, שבזה תלויה הגאולה,
 וכמו שכתוב (ישעיה נ"ט): "ובא לציון גואל ולשבי
 פשע ביצלב", כי שמו של משיח קדם לעולם,
 כמו שכתוב (תהלים ע"ב): לפני שמש ינו שמו,
 וכן תשובה קדמה לעולם, ועל-כן רק הוא יודע
 הסוד של בראשית, שהוא סוד התחלת הבריאה,
 שעל-ידי-זה עקר דרך התשובה, וממנו מקבלים
 כל הצדיקים והקשרים האמתיים, ועל-כן גם מי
 שאינו זוכה עדין לבוא לצדיקי אמת לראש השנה,
 צריך לכוון את לבו, שבזכות וכלת הקבוץ הקדוש
 של ישראל שהוא נלוח ומתקבץ עמהם בראש
 השנה וכיום הפפורים, על-ידי-זה יאיר עליו דרך
 התשובה; ועל-כן ראה לחזק עצמו, אהובי, בני
 היקר, בכל מיני אפנים שבעולם, ואל תפל בדעתך
 כלל, אם תוכל לנסע לציון רבנו ז"ל בעיר
 אומן לראש השנה, מה טוב ומה נעים, ותהיה כל

מחשבתך וכסופיך רק אל עבודת השם יתברך, ותצעק איה מקום כבודו, איה המקום שאוכל למצא אותך תתברך, וכל מגמתך תהיה בראש השנה הקדוש והנורא, שיתגלה אליך המאמר הסתום מבחינת "ואיה השה לעולה", שמשם נמשך השופר, בסוד אילו של יצחק בנ"ל, ואם לא תזכה להוציא מהפח אל הפעל לנטע אל ציון רבנו ו"ל בעיר אומן, על-פל-פנים ראה להתחבר אל אנשים כשרים, אשר עוסקים בזה כל השנה — לחפש ולבקש אתריו יתברך, ותדע שגם במקומם יכולים למצא את המאמר הסתום, כי העקר להתחבר יחד באהבה אחוה ורעות, בבחינת (איוב ל"ו): הן אל כביר לא ימאס, כי אין הקדוש-ברוך-הוא מואס בתפלתן של רבים, ובפרטיות כשפוננתם היא בונה אחת — רק איה לזכות למצא את אמתת מציאותו יתברך; אשרי מי שזוכה להכניס את ראשו בין תלמידי הצדיק האמת, המתקבצים בקבוץ קדוש ונורא בזה רק לחפש ולבקש אתריו יתברך, ולזכות להפלל בו יתברך, ולהמשיך על עצמו סוד הכתר שהוא המאמר סתום, אשרי לו בזה ואשרי לו

בבא !

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר רבנו
 ו"ל רצה מאד מאד שיבואו אליו לראש השנה,
 ואמר בקול חזק מעמק הלב: מה אמר לכם?
 אין דבר גדול מזה, הינו מלהיות אצלו לראש
 השנה, ואמר בזו הלשון בקול זיע סגיא: ווי
 אזוי זאל איך אייך זאגן קיין גרעסערס דער פון
 איז גיט פאר האנין, איי אנדערע גוטע יודין
 זאגן גיט אזוי איז נאך אקשיא, אף שצדיקים
 אחרים אינם אומרים קף, הרי עוד קשיה, הינו
 בלא זה כבר מקשין עליו קשיות הרבה, ויהיה
 קשה עוד קשיה זאת גם-כן — שהקפיד כל-קף
 להיות אצלו לראש השנה דיקא, ומכלל דבריו
 הקדושים שדבר אז עמנו, למדנו כמה דברים:
 למדנו שוב עצם גדל החיוב להיות אצלו לראש
 השנה, כי אף-על-פי שידענו זאת מכבר, אף-על-
 פי-כן מרבו דבריו הקדושים אז בזה, ומתנועותיו
 הנוראות אז, הבנו עצם החיוב יותר ויותר שאי
 אפשר לבאר זאת בכתב, וגם אז למדנו, שרצונו
 חזק שנהיה אצלו באומן לראש השנה תמיד לאחר

הסתלקותו, ושאין דְּבַר גְּדוֹל מִזֶּה, וְגַם לְמַדְּנוּ בְּמָה
צְרִיכִין לְהִתְחַזֵּק וְלִשְׁפֹּר הַמְּנִיעוֹת מִדְּבַר שְׂבָקְדוּשָׁה,
וּבִפְרָט הַמְּנִיעוֹת מִלְּהִיּוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, שְׂצָרִיכִים
לְשַׁבֵּרן בְּיִתְרָה, וְלִהְיוֹת דוֹקָא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, עַד
שְׂאִפְלוּ אִם רַבְּנוּ ז"ל בְּעֶצְמוֹ מִצְּנֵה וּמִסְכִּים לְבָלִי
לְהִיּוֹת אֲצִלוּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, חֲלִילָה לְהִסְתַּפֵּל עַל
זֶה, וְצְרִיכִין לְהִזְהַר מְאֹד לְבָלִי לְשֹׂאֵל אוֹתוֹ שׁוּם
שְׂאֵלָה עַל זֶה, כִּי הוּא יָשִׁיב בְּנִדְּאֵי לְבָלִי לְהִיּוֹת
אֲצִלוּ, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן בְּנִקְדַּת הָאֱמֶת לְאִמְתָּה צְרִיכִין
לְהִיּוֹת אֲצִלוּ דִּיקָא, וְכֵן הוּא נוֹהֵג לְדוֹרוֹת, וְעִנְיָן
זֶה נוֹגֵעַ לְמָה שְׂאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מִפּוֹת
י:): בְּדֶרֶךְ שְׂאִדָּם רוֹצֵה לִילֵף מוֹלִיכִין אוֹתוֹ, כְּמוֹ
שְׂפָרֵשׁ רִשׁ"י, וְהוּא מְדַבְּרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים עַל
פְּסוּק: "לֵךְ עִם הָאֲנָשִׁים" (בַּמִּדְבָּר כ"ב), וְכֵן בְּשִׁלּוּחַ
הַמְּרַגְלִים שֶׁהִכְרַח מִשֶּׁה רַבְּנוּ בְּעֶצְמוֹ לְשׁוֹלְחָם (שָׁם
י"ג וְעַיִן סוּטָה ל"ד), אַף-עַל-פִּי שְׂבָאֱמֶת רְצוֹנוֹ לֹא
הָיָה כָּלֵל בְּזֵה, וְעִנְיָן זֶה רָאִינוּ אֲצִל רַבְּנוּ ז"ל בְּמָה
פְּעָמִים בְּפָרֵט בְּעִנְיָן רֹאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁהָיוּ אֲנָשִׁים
שֶׁהָיוּ לָהֶם מְנִיעוֹת מִלְּהִיּוֹת אֲצִלוּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה,
וְשִׂאֲלוּ אוֹתוֹ, וְהִשִּׁיב לָהֶם, שְׂלֹא יִהְיוּ לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה,
וְהִתְחִילוּ לְהִתְעַקֵּשׁ: הֲלֹא שְׂמַעְנוּ מִכֶּם גְּדֹל הָאֲזַהָרָה

להיות אצלכם לראש השנה, ועשה עצמו כמקפיד עליהם, ונער בהם שלא ידברו יותר, וכן עשו, ולא באו לראש השנה, ואף-על-פי-כן אנהנו זכינו להיות רגילים לעמד לפניו, ושמענו והבנו ברמז ובפרוש, שפנימיות רצונו אינו נוחה בזה כלל, רק הוא מכרח לומר להם כך, מחמת ששואלים אותו על זה, וכן הוא נוהג לדורות, שששואלין לרב ולמנהיג על דבר שיש בו כעין מסירות נפש, צריך להשיב: לאו, אף-על-פי שבאמת לאמיתה רצונו, שימסר האדם נפשו וישבר את כל המניעות; על-כן מי שרוצה להתקרב ולשבר המניעות באמת לאמתה, צריך להזהר מאד לבלי לשאל אותו בזה כלל (עין חיי מותרון, סימן ת"ו — דפוס חדש); ראה וגם ראה, אהובי, בני היקר, איך שרבנו ז"ל בעצמו רמז לנו, שאפלו אם הוא ימנע אותנו מלבוא אליו, לכל נציח אותו, אלא נדחק את עצמנו בתוך כלל הקבוץ הקדוש והנורא המתקבץ אליו בראש השנה; ולכן ראה, אהובי, בני, לעשות זאת כל ימי חייך — להשתדל לנטע אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן לראש השנה, ולהתפלל שם יחד עם אנשי שלומנו האמתיים, עובדי השם, ואם

לא תוכל להוציא מהפח אל הפצל, על-כל-פנים
 ראה להתקבץ יחד עם המקרבים בעירך, ותמסרו
 את נפשכם להתפלל יחד, ועל-ידי-זה ימשך גם
 עליכם גדל התקונים הנוראים והנפלאים מרפנו
 ו"ל; העקר ראו להחזיק את עצמכם ביחד, ותמיד
 ראה, אהובי, בני היקר, להתחבר רק עם מקרבים
 כאלו אשר חפצים בעבודת השם יתברך, ואינם
 חפצים בשום פוליטיקה של הכל המצויה עכשו,
 כגון כבוד או ממון, רק כל בנותם היא בתמימות
 ובפשטות לשוב בתשובה אמיתית, ולחזר אליו
 יתברך, ולהחזיק את עצמם ביחד, ואיש את רעהו
 יאמר חוק, שאז בנראי נזכה אל התקונים הגדולים
 שנמשכים ברש השנה, וכבר התבטא פעם רפנו
 ו"ל ואמר גדל המעלה של המתקרבים אליו, שאי
 אפשר לשער, כי כבר נתפשטו דבורים כאלו בין
 העולם, שהם מתפארים גם-כן בדבורים כאלו, אבל
 באמת המקרבין שלי ההתקרבות לכד היא דבר
 גדול מאד מאד, כי אף-על-פי שהוא בעצמו הינו
 המקרב, אינו כלום ואינו מתנהג בדרכי ישר כראוי,
 אף-על-פי-כן מאחר שהוא בתוך אנשים כאלו
 שהם מקרבים לצדיק גדול ונורא כזה לקדשה כזו,

זה בעצמו מועיל לו מאד, ובמשך הזמן יתעורר גם-כן ויחזר בתשובה (עין חיי מזהר"ן, סימן רע"א — דפוס חדש); לכן ראה, אהובי, בני היקר, מה לפניך, וראה להיות מחבר תמיד אל אנשי שלומנו היקרים, תלמידי רבנו ז"ל האמתים, עובדי השם באמת, המוסרים את נפשם במסירות נפש לגלות ולפרסם את דעת רבנו ז"ל כל השנה, ותתחבר עמהם יחד, ועל-ידי-זה ימשכו גם עליך כל תקוני רבנו ז"ל הנמשכים בראש השנה, כי עליך לדעת, כי אינו דומה מי שמוסר את נפשו כל השנה בעבור רבנו ז"ל, וחוטף בזיונות ושפיכות דמים חרופין וגדופין בשביל רבנו ז"ל, ומגלה ומפרסם את דעתו לכל העולם כלו, אשר בודאי כשהוא בא אל רבנו ז"ל, נעשה עמו מה שנעשה; ולכן ראה, אהובי, בני היקר, לדחף את ראשך להיות מהחבריא קדישא האלו, המוסרים את נפשם כל השנה בעבור רבנו ז"ל, ומגלים ומפרסמים את דעתו הקדושה בעולם במסירות נפש הכי גדולה, ומתבודדים בכל יום יום עמו יתברך, ושופכים את נפשם ואת לבכם אליו יתברך בתמימות ובכשיטות גמורה, ומתמידים בלמוד התורה הקדושה על-פי

סדר הַרְף הַלְמוּד שֶׁל רַבְנוּ ז"ל, וְזוֹכִים לֵהִיּוֹת וּלְטַיֵּל
בְּכָל חֻלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה -- מִקְרָא, מִשְׁנָה,
גְּמָרָא, מִדְרָשׁ, הַלְכוֹת וְאֲגָדוֹת, בְּרִיתוֹת וְתוֹסֶפְתוֹת,
סִפְרֵי הַזֵּהָר וְהַתְקוּנִים וְכָל כְּתוּבֵי הָאָרֶזׁ"ל, וְהֵם
מִתְפַּלְלִים אֶת הַתְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת: שְׁחֲרִית, מִנְחָה,
מַעֲרִיב, בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ אֲמִתִּית, וְקָמִים בְּכָל לַיְלָה
בַּחֲצוֹת, וְאוֹמְרִים אֶת סֵדֶר תְּקוּן חֲצוֹת, וְבוֹכִים
וּמְבַכִּים עַל גְּלוֹת הַשְּׂכִינָה וְעַל הַעֲלַמַת הַצַּדִּיק
הָאֲמֵת וְעַל חֲרַבְנֵי בֵּית הַמַּחִין שְׁלוֹ, וּבְיָדָי בְּשָׂבָאִים
בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אֶל רַבְנוּ ז"ל עִם מִתְנּוֹת כְּאֵלוֹ אֲזִי
נַעֲשֶׂה עִמָּהֶם מַה שְּׁנַעֲשֶׂה; אֲשֶׁר־י מִי שְׂאִינוּ מְטַעַה
אֶת עַצְמוֹ בְּזֵה הָעוֹלָם כָּלֵל, כִּי בְּפִרוּשׁ גְּלָה לָנוּ
רַבְנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן נ"א): אֶת זֶה תִּקְבְּלוּ
מִמֶּנִּי, שְׁלֹא יִטַעַה אֶתְכֶם הָעוֹלָם, כִּי הָעוֹלָם הַזֶּה
מְטַעַה אוֹתָנוּ לְגַמְרֵי, כִּי לֹא נִמְצָא אֶחָד שִׁיְהִיָּה
לוֹ קֶץ וְסוֹף טוֹב מִן הָעוֹלָם, וְכָל בְּנֵי-אָדָם שְׁהִיָּה,
אֶפְלוֹ אוֹתָן שְׁתַּפְּסוּ בְּיָדָם אֶת כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה
כְּלוֹ, הֵיךְ סוֹפֵם רַע מְאֹד גַּם לְדוּרֵי דוֹרוֹת קִלְקְלוּ
וְהַפְּסִידוּ, כִּי בְּזֵה הָעוֹלָם אֵין צְרִיכִים חֻקְמוֹת כָּלֵל
רַק תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, לְבוֹא לְהַתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוּ

והבן אל אביו, אשרי מי שמצית את רבנו ז"ל,
 ואז בודאי יזכה להגיע אל מה שצריך להגיע
 בזה העולם, כְּאֵשׁר אָמַר לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל בְּפִרוּשׁ,
 שְׁקָל אֶחָד מֵאֲנָשָׁיו בְּוֵדָאי יִזְכֶּה בְּסוֹף לְבֹא בְּזֶה
 הָעוֹלָם לְמַה שְׁצָרִיךְ, וְאָמַר, שְׂאִין הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא עוֹשֶׂה לִּי זֹאת, חֵס וְשְׁלוֹם, בְּשׁוּם פְּעַם,
 לְקַחַת מִמֶּנִּי אִיזָה אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי בְּאֻמָּצֵעַ, כְּלוֹמַר רַק
 כָּל אֶחָד יֵאָרֶךְ יָמִים וְשָׁנִים וְיִחְיֶה בְּוֵדָאי, וְיִתְיַצֵּעַ
 וְיִחַתֵּר חֲתִירָה אַחַר חֲתִירָה, עַד אֲשֶׁר יִזְכֶּה לְבֹא
 לְעִנְיָנוּ וְלִמְדֻרְגָתוֹ הַקְדוֹשָׁה, שֶׁהוּא צָרִיךְ לְבֹא בְּזֶה
 הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּשִׁכִּיל זֶה נִבְרָא (עֵין חַי מוֹהַר"ן, סִימָן
 ש"ב — דְּפוּס חֲדָשׁ), וְאָמַר: הַפְּחוּת שְׂבִאֲנָשֵׁי, אָנִי
 מוֹלִיךְ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ שֶׁל צְדִיק גָּדוֹל מְאֹד מִדְּוֵרוֹת
 אֵלֶּי וּמִהֲדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים וְכוּ', וְעוֹד יִהְיֶה זְמַן
 שְׂיִקְנְאוּ מְאֹד בְּמִקְרָבִים אֵלָיו, וּמִכָּל שָׁפֵן בְּמִי
 שְׂזוּכָה לְהוֹשִׁיט לוֹ יָד, דִּהְיִנוּ שְׂרַבְנוּ ז"ל מִקְרָבוֹ
 אֵלָיו (עֵין חַי מוֹהַר"ן, סִימָן שִׁי"ד — דְּפוּס חֲדָשׁ),
 וְהִתְקַרְבוּת הַזֶּה הַפְּנִינָה, שְׂרַבְנוּ ז"ל נוֹתֵן רְשׁוּת
 לְשִׁמְשׁ אוֹתוֹ בְּהַפְּצַת מַעֲיִנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה, כִּי
 צְרִיכִים זְכוּת גְּדוֹלָה לְשִׁמְשׁ אֶת רַבְּנוּ ז"ל בְּהַפְּצַת
 תּוֹרָתוֹ וְדַעְתּוֹ בְּעוֹלָם; וְעַל-כֵּן רָאֵה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי

הִיָּקֵר, מֵה לְפָנֶיךָ, וְחִזַּק אֶת עֲצֻמְךָ בְּכֹל מִיָּנִי אֲפָנִים
 שְׁבַע עוֹלָם, וְתִדְחֶךָ אֶת רֹאשְׁךָ בֵּין הַחֲבָרִיא קְדִישָׁא
 הַזֶּה, וְתִתְפַּלֵּל עִמָּהֶם יַחַד בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִהְיֶה בְּמָקוֹם
 שִׁיְהִיָּה, וְהֵם הֵם תְּלִמִּדֵי רַבְּנוּ ז"ל הָאֲמֵתִים; אֲשֶׁרִי
 מִי שְׂמַסְתַּכֵּל בְּעֵין אֲמֵת מֵה קוֹרֶה עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם, כִּי
 צְרִיכִים רַחֲמִים רַבִּים גַּם בְּדַבַּר רַבְּנוּ ז"ל לְכֹל יִטְעוּ
 אוֹתוֹ, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֲלֵא שִׁיזְכֶּה לִהְיוֹת מֵאֲנָשֵׁי רַבְּנוּ
 ז"ל הָאֲמֵתִים; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁשָּׂם לְבוֹ אֶל הַדְּבָרִים
 אֱלוֹהִים, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ה.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הִיָּקֵר! רַבְּנוּ ז"ל אָמַר: כָּל הַצְּדִיקִים
 הַגְּדוֹלִים הִגִּיעוּ לְמַעְלָה וּלְמַדְרַגָּה שֶׁהִגִּיעוּ, אָבָל
 עָמְדוּ בְּזֶה, וְאֲנִי, בְּרוּךְ הַשֵּׁם, בְּכֹל רִגְעַ וְרִגְעַ נֶעֱשֶׂה
 אִישׁ אַחֵר, וְנִתֵּן טַעַם לְזֶה שְׁחֹלְקִין עָלָיו, כִּי הַצְּדִיק
 נִקְרָא אֵילָן, וְיֵשׁ לוֹ שְׂרָשִׁים וְעֲנָפִים וְכוּ', וְכָל צְדִיק
 קֹדֵם שֶׁמִּגִּיעַ לְמַדְרַגְתּוֹ, יֵשׁ עָלָיו מַחְלָקָת, כִּי אָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סִנְהֶדְרִין ז.): הָאִי תִגְרָא דְמִיָּא
 לְבַדְקָא דְמִיָּא, נִמְצָא שֶׁהַמְּחַלְקָת הִיא בְּחִינַת מַיִם,
 וְהַמַּיִם — הֵינּוּ הַמְּחַלְקָת, מְרִימִין אוֹתוֹ, אָבָל אֲנִי
 צְרִיךְ שֶׁתִּהְיֶה עָלַי מַחְלָקָת תָּמִיד, כִּי אֲנִי הוֹלֵךְ בְּכֹל

פעם ובכל רגע מדרגה לדרגה, אלו הייתי יודע שאני עומד עכשו כמו בשעה הקודמת, לא הייתי רוצה את עצמי כלל בזה העולם (עין חיי מוהר"ן, סימן ת"א — דפוס תד"ש), עמד וראה והתבונן, ותעמד משתומם, אהובי, בני, מגדל מעלתו ומדרגתו של רבנו ז"ל, ואיך שרוצה להחזיר בנו גם כן מדרגתו הנוראה והנפלאה, ורוצה להביאנו אל עבודתו, עוד אמר והתבטא: אני יכול לעשותכם צדיקים כמוני ממש, אם רק נצית אותו באמת, ונשליף את שכלנו המדמה לגמרי, ונתחזק באמונת חכמים בתמימות ובפשיטות גמורה, כי בכל שיחה ושיחה שהוא משיח ומדבר עמנו, יכולים להיות על ידה איש כשר, ואפלו צדיק גמור כל ימי חייו כמו שאני רוצה (אזוי וויא איף מיין איין גוטער איד), אם ירצה לילך עמה לקים כפי שיחתו הקדושה, ומי שזכה לשמע שיחתו הקדושה מפיו הקדוש, הוא יודע זאת באמת ובכבוד, ואפלו עכשו בשלומדים דבריו הקדושים, יש להם גם כן כח גדול לעורר להשם יתברך, לזכות לדרכי השם באמת, למי שישים לבו היטב לדבריו הקדושים ולשיחותיו הקדושות הנאמרות בכל ספריו הקדושים, כי כל

שיחה שלו היא התעוררות נפלאה ונוראה מאד, ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אחד לפי מדרגתו יהיה באיזו מדרגה שיהיה, אפלו מי שהוא במדרגה עליונה מאד, יכול לקבל דרך ישרה ועצות נפלאות מכל שיחה ושיחה שלו, וכן להפך — מי שהוא בתכלית המדרגה התחתונה, חס ושלום, באיזה מקום שהוא נמצא, ונפל פָּרָו, אַךְ-עַל-פִּי-כֵן יְכוּל לְקַבֵּל דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְעֲצוֹת נְכוֹנוֹת מִכָּל שִׁיחָה וְשִׁיחָה שְׁלוֹ, וְלִמְלֹט נִפְשׁוֹ מִנֵּי שַׁחַת, וְלָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאַמֶּת, אִם יֵשִׁים לְבוֹ לְדַבְּרֵיו הַיָּטִב, וַיִּקִּים אוֹתָם בְּאַמֶּת וּבְתַמִּימוֹת כְּלֵי שׁוֹם חֻכְמוֹת; אֲשֶׁרֵי מִי שִׂיאֲחֻז בָּהֶם (עֵין חַי מוֹהֲרָ"ן, סִימָן שֵׁנ"ח — דְּפוּס חֲדָשׁ), וּבְאַמֶּת כְּזֶה תְלוּיָהּ כָּל הָאֲמוּנַת חֻכְמִים, שֶׁמֵּאֵד הַזֶּהִירָנוּ רַבְּנוּ ז"ל עַל זֶה בְּיוֹתֵר — לְהִתְחַזֵּק מֵאֵד מֵאֵד בְּאַמּוּנַת חֻכְמִים, וּלְהִאֲמִין בְּחֻכְמִים הָאֲמִתִּיִּים הַמְּגֻלִּים אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ עַל-פִּי יְסוּדוֹת חֻזְקִים, אֲשֶׁר כָּל מְגַמְתָּם הִיא רַק לְעוֹרֵר וּלְחַזֵּק וּלְאַמֵּץ אֶת כָּל הַנְּפֹשׁוֹת הַעֲיִפוֹת וְהַנְּפֹלוֹת, וּלְהַחְדִּיר בָּהֶם עֲצוֹת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת אִיף לְהִתְנַהֵג, כִּי אֵלֹו הַחֻכְמִים הָאֲמִתִּיִּים יְכוּלִים לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵי

הנהגות ישראל, משפטי אמת, לכל החפצים לשמע
בקולם, אך זה לעמת זה עומדים עליהם תמיד
שקרנים וצבועים, המלאים מותרות וזהמה וטנוף,
ועשנים סרוחים מסבבים ומקיפים ומבלבלים את
מחם, ומאחר שמתלוצצים מהספרים הקדושים
הנפלאים והנוראים, המגלים את אמתת מציאותו
יתברר, על-ידי-זה נעשה לבם מטנף כמו בית-
הכסא, כי מי שפוגם באמונת חכמים, אזי הוא נדון
ביגיעת בשר, הינו במותרות, כמו שאמרו חכמינו
הקדושים (ערוכין כ"א): הלועג על דברי חכמים,
נדון בצואה רותחת (עין לקוטי-מורה"ן, חלק א,
סימן ס"א), כי יש כמה ספרים עכשוו, וגם עתידים
להיות עוד כמה ספרים, וכלם צריכים לעולם,
ובאמת בתחלה כשלא היתה לו אמונת חכמים,
אזי היו כל הספרים אצלו קלא, כי הנה מלעיג
עליהם, כמו שכתוב (קהלת י"ב): עשות ספרים
הרבה אין קץ ולהג הרבה ויגיעת בשר; דהינו
שמלעיג על רבוי ספריהם, ואז כלם קלא אצלו,
ובשביל זה נדון בצואה רותחת, ונעשה לבו מטנף
כמו בית-הכסא, ומכל זה תבין ותשכיל "מעשיהם
הטובים" של אלו החולקים על הספרים הקדושים

המגלים את אמתת מציאותו יתברך, וצריכים לשוב בתשובה שלמה על זה, וצריכים לידע, שכל ספר וספר המדבר ומגלה את אמתת מציאותו יתברך, מאד נצרך לעולם, ובפרטיות אלו הספרים המגלים עצות נוראות ונפלאות לכל הירודים והנפילים הנמצאים בתאוותיהם ובמדותיהם ובכללוביהם הרעים, איך לצאת מהפח גשבר שנפלו לשם, בנדאי ספרים כאלו נצרכים מאד לעולם, וצריכים לשוב בתשובה שלמה על זה, שחולקים על ספרים קדושים, המגלים ומפרסמים את אמתת מציאותו יתברך, כי כל זה תלוי בענין ראש השנה הקדוש והנורא של רבנו ז"ל (עין פרפראות לחכמה על המאמר בלקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס"א), כי זה תלוי בזה — כפי רבוי הספרים שיש בעולם, המגלים ומפרסמים את הצדיק האמת, המגלה את אמתת מציאותו יתברך בתכלית הגלוי, ומגלים ומפרסמים את החן והיפי והפאר של הצדיק האמת. על-ידי זה מתלקטים ומתקבצים נפשות יחד, ובאים אל שרשם ובאים לראש השנה, ועל-כּן אלו אשר אין להם אמונת חכמים, ונדונימם בצואה רותחת, שלכם מטנף כמו בית הכסא, והם מלאים צואה,

רחמנא לישזכו. על-ידי-זה הם גורמים שיתעלם
 ויתכסה ויסתר הפאר והיפי והחן של כל העולמות,
 שהוא הצדיק האמת, וגורמים שבני-אדם לא יבואו
 לראש השנה, ועל-פן צריכים לבקש הרבה ממנו
 יתברך, שיזכה לאמונת חכמים אמתית, ויהיה חשוב
 אצלו כל ספר וספר המגלה את אמתת מציאותו
 יתברך, ובפרט ספרים המגלים ומפרסמים את
 החן והיפי והפאר של הצדיק האמת, ועל-ידי-זה
 יאיר המאורי אור (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן
 ס"ז), ויזכה כל אחד להסתכל על עצמו איך הוא
 אויז בארבעת היסודות שלו, ויזכה לזכך ולטהר
 את עצמו, עד שיזכה להכלל לגמרי באין סוף
 ברוך הוא, ויאיר גם עליו אמתת מציאותו יתברך
 בגלוי נורא ונפלא כזה, אשר לא יאמן כי יספר,
 והכל תלוי כפי האמונת חכמים שיש בו, כי
 בודאי רבנו ז"ל נמצא בין תלמידיו האמתיים,
 ובכל מקום שמגלים את למודו הטוב לאחרים,
 שם נמצא רבנו ז"ל, ועל-פן אשרי מי שמתאחד
 ומתחבר יחד עם אנשים תמימים, אשר יש להם
 אמונת חכמים, וכל ספר וספר יקר מאד בעיניהם,
 והם עוזרים לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו

יתברך, ואת לפי ופאר וחוץ הצדיק האמת, אשר
 על-ידי כל זה יהיו נסתופפים נפשות יחד, ויבואו
 ויצטרפו אל הקבוץ הנורא והקדוש שלנו, ויעסקו
 גם-כן בתפלה ובבקשה ובהתבודדות, כי על-ידי
 שמתחזקים באמונת חכמים, ומאמינים בספנייהם
 הקדושים, על-ידי-זה עוזרים שעוד נפשות יבואו
 ויצטרפו אל הקבוץ הקדוש, ועל-ידי-זה נעשים
 צרופים כאלו פלאי פלאים, והוא עזר לכלם, כאשר
 אמר פעם רבנו ז"ל לאחד שלא היה אצלו כמה
 שנים, ענה ואמר לו: הלא כל העולם לא נברא אלא
 לצוות לזה (שבת ל:), על-כן כל אחד ואחד צריך
 לתן איזה פח וסיוע לזה הצדיק להיות לו צותא,
 ובה שאוהו את עצמו ביחד עם הצדיק האמת,
 על-ידי-זה היא טובה לכל המקרבים; ועל-כן אשרי
 מי שזוכה לבוא אל הצדיק האמת כל השנה,
 ובפרטי פרטיות בראש השנה, ויהיה נעשה אליו
 צותא, ועל-ידי-זה תהיה טובה גדולה לכל העולם.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!